

Co-funded by
the European Union

STORIES
EMPOWERMENT 4

Ιστορίες ενδυνάμωσης

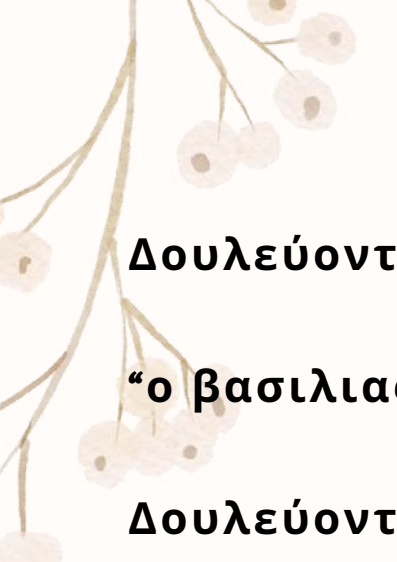
2023-1-IT02-KA220-ADULT-000159380

Δουλεύοντας την ανεκτικότητα

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Δουλεύοντας την αξία της ανεκτικότητας.....	05
“Η συνάντηση”.....	06
Δουλεύοντας την αξία της ανεκτικότητας.....	09
“Μπουμερανγκ”.....	10
Δουλεύοντας την αξία της ανεκτικότητας.....	14
“Ο λαγός και η χελώνα”.....	15
Δουλεύοντας την αξία της ανεκτικότητας.....	16
“Η υποψία”.....	17
Δουλεύοντας την αξία της ανεκτικότητας.....	18
“Ο κινεζικός καθρεφτης ”.....	20
Δουλεύοντας την αξία της ανεκτικότητας.....	22
“Το λαίμαργο ποντίκι”.....	23

Δουλεύοντας την αξία της ανεκτικότητας.....24

“ο βασιλιάς και το αλάτι”.....25

Δουλεύοντας την αξία της ανεκτικότητας.....26

“Η ιστορία του ψευδογίγαντα”.....27

Δουλεύοντας την αξία της ανεκτικότητας.....29

“Ο λαγός και η χελώνα”.....30

Δουλεύοντας την αξία της ανεκτικότητας.....32

“Ο καθαριστής της Beppo Street ”.....33

Δουλεύοντας την αξία της ανεκτικότητας.....35

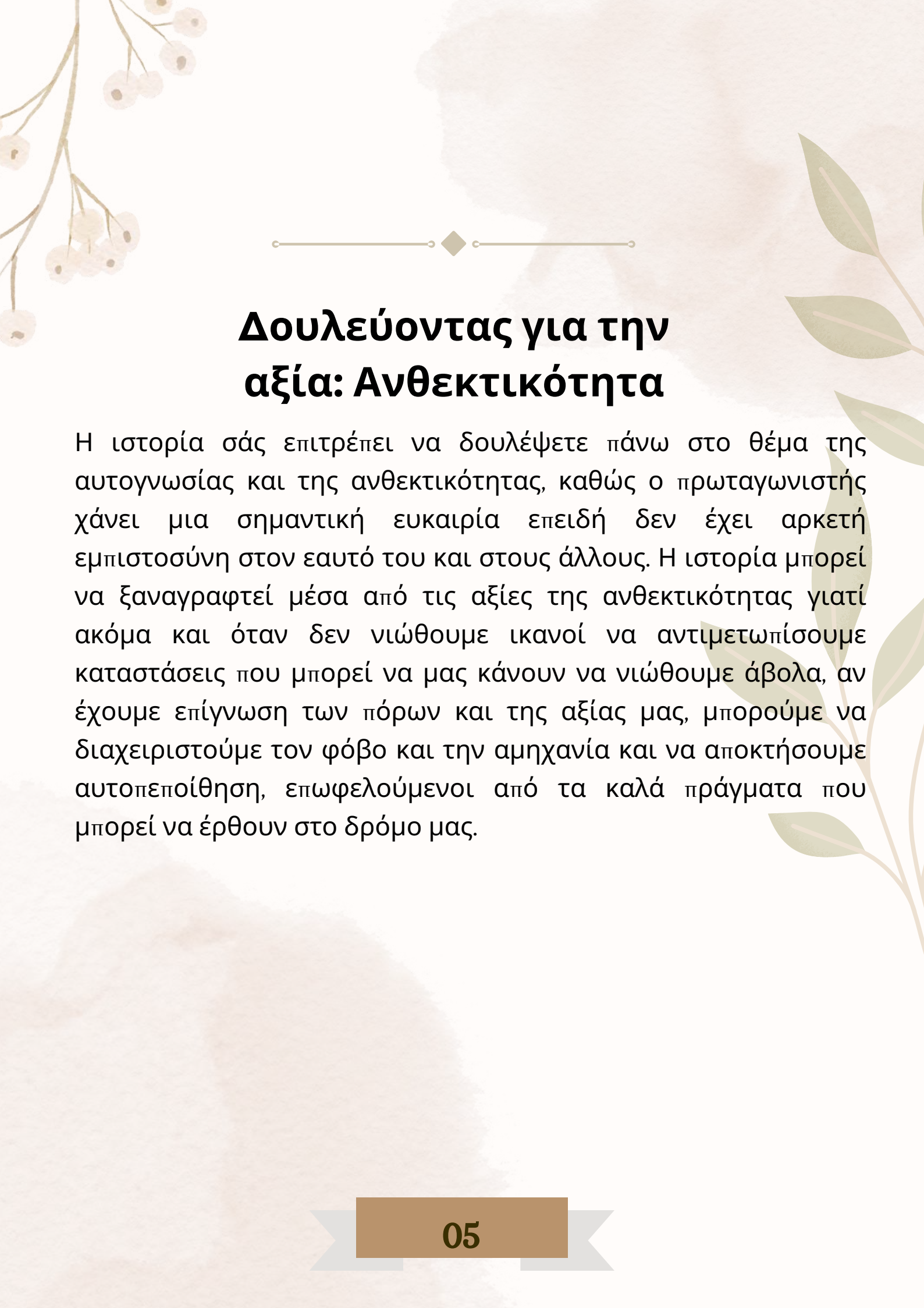
“Η τρύπα στο δρόμο”.....36

Δουλεύοντας την αξία της ανεκτικότητας.....37

“Ο κόκκορας του Barcelos”.....38

Δουλεuοντας την αξία της ανεκτικότητας.....41

“Τα τρία μικρα γουρουνάκια”.....42

Δουλεύοντας για την αξία: Ανθεκτικότητα

Η ιστορία σάς επιτρέπει να δουλέψετε πάνω στο θέμα της αυτογνωσίας και της ανθεκτικότητας, καθώς ο πρωταγωνιστής χάνει μια σημαντική ευκαιρία επειδή δεν έχει αρκετή εμπιστοσύνη στον εαυτό του και στους άλλους. Η ιστορία μπορεί να ξαναγραφτεί μέσα από τις αξίες της ανθεκτικότητας γιατί ακόμα και όταν δεν νιώθουμε ικανοί να αντιμετωπίσουμε καταστάσεις που μπορεί να μας κάνουν να νιώθουμε άβολα, αν έχουμε επίγνωση των πόρων και της αξίας μας, μπορούμε να διαχειριστούμε τον φόβο και την αμηχανία και να αποκτήσουμε αυτοπεποίθηση, επωφελούμενοι από τα καλά πράγματα που μπορεί να έρθουν στο δρόμο μας.

“Η συνάντηση”

ΙΕίχα το βαγόνι του τρένου για τον εαυτό μου. Μετά ανέβηκε ένα κορίτσι», είπε ένας νεαρός τυφλός Ινδός. Ο άντρας και η γυναίκα που ήρθαν να τη συνοδεύσουν πρέπει να ήταν οι γονείς της. Της έκαναν πολλές συστάσεις. Καθώς ήμουν ήδη τυφλός τότε, δεν μπορούσα να ξέρω πώς έμοιαζε το κορίτσι, αλλά μου άρεσε ο ήχος της φωνής της.

«Θα πάτε στη Dehra Dun;» ρώτησα καθώς το τρένο έβγαινε από το σταθμό. Αναρωτήθηκα αν θα μπορούσα να την εμποδίσω να μάθει ότι ήμουν τυφλός. Σκέφτηκα: αν μείνω στη θέση μου, δεν πρέπει να είναι πολύ δύσκολο.

«Θα πάω στη Σαχαρανπούρ», είπε το κορίτσι. «Η θεία μου θα με πάρει εκεί. Και πού πας;».

«Στην Dehra Dun και μετά στη Mussoorie», απάντησα.

«Ω, τυχερός είσαι! Θα ήθελα πολύ να πάω στο Mussoorie. Λατρεύω τα βουνά. Ειδικά τον Οκτώβριο».

«Ναι, είναι η καλύτερη σεζόν», είπα, αντλώντας από τις αναμνήσεις μου από το πότε μπορούσα να δω. «Οι λόφοι είναι διάσπαρτοι με άγριες ντάλιες, ο ήλιος είναι υπέροχος και τα βράδια μπορείς να κάθεσαι δίπλα στη φωτιά και να πεις κονιάκ. Οι περισσότεροι από τους παραθεριστές έχουν φύγει και οι δρόμοι είναι ήσυχοι και σχεδόν έρημοι».

Έμεινε σιωπηλή και αναρωτιόμουν αν τα λόγια μου την είχαν επηρεάσει ή αν με θεωρούσε απλώς συναισθηματιστή. Τότε έκανα ένα λάθος. «Πώς είναι έξω;» ρώτησα.

Εκείνη, όμως, δεν φάνηκε να βρίσκει κάτι περίεργο στην ερώτηση. Είχε ήδη προσέξει ότι δεν μπορούσα να δω; Αλλά τα λόγια που είπε αμέσως μετά αφαίρεσαν κάθε αμφιβολία από μένα. «Γιατί δεν κοιτάς έξω από το παράθυρο;» ρώτησε όσο πιο φυσικά μπορούσε.

Γλίστρησα στο κάθισμα και έφτασα στο παράθυρο με το άγγιγμα.

Ήταν ανοιχτό και γύρισα προς τα εκεί προσποιούμενος ότι μελετούσα τη θέα. Με τα μάτια της φαντασίας μου, μπορούσα να δω τους τηλεγραφικούς στύλους να περνούν ορμητικά. «Παρατηρήσατε» τόλμησα να πω «ότι τα δέντρα φαίνονται να κινούνται ενώ μένουμε ακίνητοι;»

«Συμβαίνει έτσι συνέχεια» έκανε.

Γύρισα προς το κορίτσι και για λίγο καθίσαμε σιωπηλοί. «Έχεις ένα ενδιαφέρον πρόσωπο», είπα μετά. Γέλασε ευχάριστα, ένα καθαρό, ηχηρό γέλιο. «Είναι καλό να το ακούς αυτό», είπε. «Έχω βαρεθεί να μου λένε ότι έχω όμορφο πρόσωπο!»

«Λοιπόν, έχεις ένα όμορφο πρόσωπο», σκέφτηκα και συνέχισα δυνατά:

«Λοιπόν, ένα ενδιαφέρον πρόσωπο μπορεί να είναι και πολύ όμορφο.

«Είσαι πολύ γενναίος», είπε. «Μα γιατί τόσο σοβαρό;

«Σύντομα θα είναι εδώ», είπα με έναν μάλλον κτηνώδη τόνο.

«Δόξα τω Θεώ. Δεν αντέχω τα μεγάλα ταξίδια με τρένο.

Εγώ, από την άλλη, θα ήμουν πρόθυμος να κάτσω εκεί επ' αόριστον, μόνο και μόνο για να την ακούσω να μιλάει. Η φωνή της είχε την ασημένια τρίλιζα ενός ορεινού ρυακιού. Μόλις κατέβηκε από το τρένο θα είχε ξεχάσει τη σύντομη συνάντησή μας. αλλά θα είχα κρατήσει τη μνήμη της για το υπόλοιπο ταξίδι και ακόμη και μετά.

Το τρένο μπήκε στο σταθμό. Μια φωνή φώναξε το κορίτσι που έφυγε αφήνοντας πίσω μόνο το άρωμά της.

Ένας άντρας μπήκε στο διαμέρισμα φωνάζοντας κάτι. το τρένο ξεκίνησε ξανά. Ψάφισα το παράθυρο και κάθισα μπροστά του, κοιτάζοντας το φως του ήλιου που ήταν σκοτάδι για μένα. Για άλλη μια φορά θα μπορούσα να παίξω το μικρό μου παιχνίδι με έναν νέο συνοδοιπόρο.

«Λυπάμαι που δεν είμαι τόσο ελκυστικός σύντροφος όσο αυτός που μόλις έφυγε», μου είπε, προσπαθώντας να με εμπλακεί σε συζήτηση.

«Ήταν ένα ενδιαφέρον κορίτσι», είπα. «Μπορείς να μου πεις...είχε μακριά ή κοντά μαλλιά;»

«Δεν θυμάμαι», απάντησε με σαστισμένο ύφος. «Ήταν τα μάτια της που κόλλησαν μαζί μου, όχι τα μαλλιά της. Είχε τόσο όμορφα μάτια!

Κρίμα που δεν τα χρειαζόταν καθόλου... ήταν τελείως τυφλή. Δεν το είχε προσέξει;». Σαν δύο τυφλοί που προσποιούνται ότι βλέπουν. Πόσες συναντήσεις μεταξύ των ανθρώπων είναι τέτοιες. Από φόβο μην αποκαλύψει κανείς τι είναι. Και έτσι χάνει κανείς τα καθοριστικά ραντεβού της ζωής. Μερικές συναντήσεις γίνονται μόνο μία φορά.

.

Δουλεύοντας για την αξία: Ανθεκτικότητα

Μερικές φορές όταν αντιμετωπίζουμε προβλήματα, η ανησυχία που νιώθουμε μπορεί να μας εμποδίσει και να μας ωθήσει σε λάθος επιλογές όπως συμβαίνει με τον πρωταγωνιστή της ιστορίας με το τραγικό τέλος. Αν, από την άλλη, είμαστε σε θέση να αντιδράσουμε στον πόνο και τη θλίψη, να φροντίζουμε τον εαυτό μας, να δουλεύουμε στην επίγνωσή μας και να ακούμε τα συναισθήματά μας χωρίς να γίνουμε αιχμάλωτοι τους, μπορούμε να χειριστούμε καλύτερα τις καταστάσεις: με διαύγεια μπορούμε να βρούμε λύσεις σε προβλήματα χωρίς να πληγώνουμε τους άλλους ή να τους κάνουμε θάλασσα. Η ανθεκτικότητα είναι η ικανότητα που μας επιτρέπει να αντιμετωπίζουμε τραυματικά γεγονότα (όπως η θλίψη) φροντίζοντας τον εαυτό μας και τα συναισθήματά μας, χωρίς να αποξενώνουμε τους ανθρώπους και τα πράγματα που αγαπάμε.

“Μπούμερανγκ”

Ξαφνικά, μια μέρα, ο κύριος Ρέμο άρχισε να μισεί τον σκύλο του. Δεν ήταν κακός άνθρωπος. Όμως κάτι είχε σπάσει μέσα του όταν έμεινε χήρος. Είχε χάσει τη γυναίκα του και έμεινε με τον σκύλο του, ένα χοντρό, μαυριδερό, με αυτιά νυχτερίδας, αλμυρό μποτόλο. Τον έλεγαν Μπαμ, ή Μπούμερανγκ, γιατί έφερνε πίσω ό,τι του πετούσαν, με ετοιμότητα και επιμονή. Ο κύριος Ρέμο και ο Μπαμ είχαν κάνει κάποτε μακρινούς περιπάτους μαζί και είχαν συνομιλήσει για τον κόσμο των ανθρώπων και των σκύλων, για τον Ντεκάρτ και τον Ριν Τιν Τιν. Υπήρχε μεγάλη κατανόηση μεταξύ τους. Τώρα όμως δεν μιλούσαν πια μεταξύ τους. Ο κύριος κάθισε σε μια πολυθρόνα κοιτάζοντας το κενό και ο Μπαμ έσκυψε στα πόδια του, κοιτάζοντάς τον με απέραντη στοργή. (...)

- Αλήτη, πρέπει να σε αφήσω. λυπάμαι. Δεν μπορώ να σε φροντίσω άλλο. Στην πραγματικότητα, αλλά δεν μπορείτε να το καταλάβετε αυτό, σας απεχθάνομαι.

Ο σκύλος τον κοίταξε με απέραντη στοργή και αφοσίωση. Γιατί δεν τον εμπιστεύτηκε σε κάποιο κυνοκομείο ή σε κάποιον γνωστό; Από τεμπελιά, πρώτα απ' όλα. Αλλά και επειδή θυμόταν μια φράση που είχε πει η γυναίκα του. Του είχε πει: Ρέμο, αν πεθάνω, σε παρακαλώ μην αφήνεις ήσυχο τον αλήτη μας. Τότε ο Ρέμο είχε θυμώσει με αυτή τη φράση: πώς θα μπορούσε κανείς να το αμφισβητήσει αυτό; Και αντ' αυτού, καημένη Ντόρα, ήξερε καλά το κομμάτι της κακίας μέσα στην καρδιά του άντρα της. Τον είχε εγκαταλείψει. Και εγκαταλείποντας το σκύλο, έπαιρνε τώρα τρελή εκδίκηση για τη μοίρα. Έτσι ο κύριος Ρέμο πήρε το αυτοκίνητο και οδήγησε το Μπούμερανγκ έξω από την πόλη, σε ένα μεγάλο λιβάδι όπου έπαιζαν συχνά μαζί. (...) Όταν έλειπαν από τα αδιάκριτα βλέμματα, έδεσε το σκυλί σε ένα δέντρο και χωρίς να κοιτάξει πίσω, έφυγε. Επέστρεψε σπίτι και μαγείρεψε με προσοχή, όπως δεν είχε κάνει για αρκετό καιρό.

Κλώτσησε το μπολ του Μπαμ σε μια γωνία. Πήρε το λουρί και το ρύγχος του και τα πέταξε στα σκουπίδια. Αλλά εκείνο το βράδυ γύρω στις τρεις, άκουσε ξύσιμο στην πόρτα. Ήταν Μπούμερανγκ. Λίγο βρόμικο και βρεγμένο, πήδηξε πάνω του γιορτινά, και γύρισε το σπίτι για να δείξει τη χαρά του. (...). Το επόμενο βράδυ φόρτωσε τον Μπαμ στο αυτοκίνητο, οδήγησε εκατό χιλιόμετρα στον αυτοκινητόδρομο και εγκατέλειψε το σκυλί στο πάρκινγκ ενός βενζινάδικου. (...) Την επόμενη μέρα στο σούπερ μάρκετ συνάντησε μια κυρία, την ιδιοκτήτρια του Tommasina, φίλη του Boomerang.

-Πού είναι ο Μπαμ;

- Αλίμονο, είπε ο κύριος Ρέμο και άπλωσε τα χέρια του. Η κυρία έβαλε το χέρι της στο στόμα της θεατρικά. Δεν ρώτησε τίποτα, σεβάστηκε αυτή την επιφύλαξη. Άγγιξε με το χέρι της το χέρι του κυρίου. - Φαντάζομαι ότι είναι μεγάλος πόνος για εκείνη.

- Δεν ξέρεις πόσο», απάντησε ο κύριος Ρέμο.

Επέστρεψε σπίτι. Καθώς ανέβαινε τις σκάλες, άκουσε έναν αχνό αλλά αλάνθαστο θόρυβο. Καρφιά σε μάρμαρο.

Ήταν Μπούμερανγκ, στην προσγείωση. (...)

Δύο μέρες αργότερα, ο κύριος Ρέμο πήρε ξανά το αυτοκίνητο, οδήγησε όλη μέρα και έφτασε στην ακτή με το σκύλο. Εκεί επιβιβάστηκε σε ένα πλοίο. (...) Ο άντρας πήρε το Μπούμερανγκ στην παραλία και πέταξε ένα ραβδί στη θάλασσα. Ο αλήτης κολύμπησε, δάγκωσε, επέστρεψε στην ακτή και φυσικά ο κύριος δεν ήταν πια εκεί. (...) Πέρασε μια εβδομάδα. Η κυρία, που είχε δει το Μπούμερανγκ να επιστρέφει την πρώτη φορά, ρώτησε για τη νέα εξαφάνιση.

- Αλίμονο», είπε ο κύριος Ρέμο, «είχε αναρρώσει και μετά είχε υποτροπιάσει. (...)

Ήταν μια θλιβερή εβδομάδα για τον κύριο Ρέμο, αλλά σίγουρα όχι για την απώλεια του Μπούμερανγκ.

Αντίθετα, παρατήρησε ότι το χαλί και ο καναπές στο σπίτι μύριζαν σκυλιά και τα αποσμούσε. Ο κύριος Ρέμο ήταν λυπημένος γιατί είχε σπάσει η τηλεόραση. Επιτέλους ήρθε ο τεχνικός.

Στριφογύρισε, μίλησε για αυτό και για εκείνο και είδε το μπολ του Μπούμερανγκ.

- Έχεις σκύλο; - είπε.

- Όχι πια.

- Αλλά έχω ένα τώρα, και είναι πραγματικό πρόβλημα. Φανταστείτε, έκανα διακοπές στην παραλία. Στο δρόμο της επιστροφής, στο πλοίο, ένα χοντρό, άσχημο σκυλί πηδάει στο αυτοκίνητό μου. Τα παιδιά μου λένε: έλα μπαμπά, είναι ένα παρατημένο σκυλάκι, ας το κρατήσουμε, ας το κρατήσουμε. Ξέρεις πώς είναι τα παιδιά...

- Φυσικά», είπε ο κύριος Ρέμο.

- Δηλαδή, αυτή τη στιγμή τον έχω εδώ κάτω στο αμάξι, ψάχνω κάποιον να τον δώσω. Δεν ξέρεις κανέναν, έτσι;

- Τι χρώμα έχει ο σκύλος; - ρώτησε ο κύριος Ρέμο με ρίγος.

- Μαύρο. Με δύο αυτιά σαν νυχτερίδα.

Βγήκε ο τεχνικός. Η τηλεόραση λειτουργούσε. Ο κύριος Ρέμο κάθισε, αλλά δεν κοίταζε την οθόνη. Κοίταξε την πόρτα. Μετά από μια στιγμή ένιωσε τα νύχια του να ξύνουν. (...)

Τότε ο κύριος ετοίμασε ένα τέλειο σχέδιο. Θα άλλαζε χώρες, ακόμη και ηπείρους, για ένα μακρύ ταξίδι. Το σκεφτόταν για αρκετό καιρό. Έβγαλε τις οικονομίες του, αγόρασε για τον εαυτό του ένα λευκό σακάκι και ένα ψάθινο καπέλο. Ένα πρωί κλείδωσε το Μπούμερανγκ στην ταράτσα και έφυγε. Πήρε ένα αεροπλάνο και πέταξε δεκατέσσερις ώρες. Όταν βγήκε από το αεροπλάνο, ένιωθε ήδη διαφορετικός και τροπικός. Κατά την παραλαβή αποσκευών στάθηκε δίπλα σε ένα μαυρισμένο κορίτσι και της χαμογέλασε. Ναι, ήταν πολύ μακριά από όλα. Μύριζε θάλασσα και ήλιο, όχι σκύλο. Τότε ήταν που αντιλήφθηκε μια περίεργη σκηνή.

Μια κυρία έκλαιγε ανάμεσα σε δύο αστυνομικούς. Έδειχνε ένα κλουβί σκύλου, ακριβώς έξω από το αεροπλάνο.

- Μα αυτό δεν γίνεται! - φώναξε με τσιριχτή φωνή - πού είναι ο Ρούφους μου;

- Κυρία, ηρεμήστε - είπε ένας αστυνομικός ξύνοντας το κεφάλι του.

- Δεν μπορεί να έγινε αυτό που λες...

Ενδιαφερόμενος, ο κύριος Ρέμο πλησίασε. Άκουσε τον αστυνομικό να μιλά με τον αξιωματικό των χαμένων αποσκευών. - Συνέβη κάτι πολύ περίεργο. Η κυρία έστελνε τακτικά τον σκύλο της, σε ένα κλουβί στο αμπάρι. Αλλά τώρα λέει ότι αυτό δεν είναι το ζώο της.

- Αδύνατον...

- Ο σκύλος μου είναι Ιρλανδός σέττερ», είπε η κυρία κλαίγοντας, «αυτό είναι ένα χοντρό, άσχημο μπότολο. Θυμάμαι πολύ καλά ότι κατά την αναχώρηση τριγυρνούσε ελεύθερος στο αεροδρόμιο.

- Λέτε, κυρία, ότι κάποιος αντικατέστησε τον σκύλο σας;

- «Μα ναι», γέλασε ο χειριστής των αποσκευών, «... ή το κυνηγόσκυλο άνοιξε το κλουβί και την αντικατέστησε.

- Μην είσαι ειρωνικός, είπε η κυρία, δεν ξέρεις πόσο έξυπνα είναι τα σκυλιά!

Ο κύριος Ρέμο δεν περίμενε να ανοίξει το κλουβί. Έτρεξε, σέρνοντας τη βαλίτσα του σε ρόδες, μέσα από τους διαδρόμους του αεροδρομίου και άκουσε τον ξέφρενο καρδιασμό του Μπούμερανγκ πίσω του. Καθώς πετάχτηκε, μπήκε στο ταξί και είπε:

- Ξενοδοχείο Tropicana, αμέσως, στο δίκλινο.

- Δεν μπορώ, σενόρ, είπε ο ταξιτζής. - Υπάρχει ένα άσχημο σκυλί ξαπλωμένο μπροστά από το αυτοκίνητο που δεν με αφήνει να περάσω. Ο κύριος Ρέμο ανέβηκε στο δωμάτιό του στον τελευταίο όροφο του ξενοδοχείου. Άνοιξε το μεγάλο παράθυρο στη βεράντα. Το μπούμερανγκ μύρισε το χαλί ικανοποιημένος. Ο κύριος Ρέμο έβγαλε το λευκό σακάκι και το καπέλο του. Κοίταξε τη θάλασσα και τον μακρινό ορίζοντα. Ξεκίνησε τρέχοντας και πήδηξε.

Το τελευταίο πράγμα που είδε ήταν το μπούμερανγκ, χοντρό και συμπαγές σαν σφαίρα, που ορμάει στο πλευρό του με βλέμμα λατρείας. Ένα νέο παιχνίδι, κύριε; Ο τοπικός Τύπος αφιέρωσε μάλιστα έναν τίτλο στη θλιβερή και συγκινητική ιστορία. Τους έθαψαν μαζί.

Δουλεύοντας για την αξία: Ανθεκτικότητα

Αυτή η ιστορία θα μπορούσε να ξαναγραφτεί για να τονίσει την ανθεκτικότητα και την αυτοπεποίθηση. Εστιάστε στο πώς η χελώνα, παρόλο που είναι λιγότερο γρήγορη από τον λαγό, επιμένει στην κούρσα της και κερδίζει στο τέλος χάρη στην αποφασιστικότητα και την αυτοπεποίθησή της. Το να ξαναγράψουμε την ιστορία για να εστιάσουμε στην ανθεκτικότητα και την αυτοπεποίθηση φέρνει ένα πολύ σημαντικό μήνυμα στους αναγνώστες.

Στις μέρες μας, είναι ένα πολύ σχετικό θέμα, γιατί η αυτοαμφισβήτηση συχνά εμποδίζει τους ανθρώπους να κυνηγήσουν τους στόχους τους. Ο φόβος της αποτυχίας ή η σύγκριση με άλλους μπορεί να δημιουργήσει δισταγμό και αβεβαιότητα. Ξαναγράφοντας την ιστορία για να εστιάσουμε περισσότερο στην αυτοπεποίθηση, μπορούμε να δείξουμε ότι το να πιστεύεις στον εαυτό σου είναι ζωτικής σημασίας για την επιτυχία. Σε έναν κόσμο που εκτιμά συχνά την ταχύτητα, τη στιγμιαία επιτυχία και τη νοοτροπία «ο νικητής τα παίρνει όλα», μια ιστορία όπως ο Λαγός και η Χελώνα, ξαναγραμμένη με έμφαση στην ανθεκτικότητα και την αυτοπεποίθηση, θα διδάξει σε όλους ότι μερικές φορές τα πιο πολύτιμα χαρακτηριστικά δεν είναι αυτά που είναι άμεσα ορατά ή εύκολα μετρήσιμα. Η ξαναγραμμένη ιστορία μπορεί να εμπνεύσει τους αναγνώστες να εκτιμήσουν την ανθεκτικότητα και την αυτοπεποίθηση, ακόμη και όταν ο δρόμος μπροστά φαίνεται τρομακτικός.

“Ο λαγός και η χελώνα”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας πολύ ματαιόδοξος λαγός που περνούσε όλη τη μέρα καμαρώνοντας για το πόσο γρήγορα μπορούσε να τρέξει.

Κουρασμένη να την ακούει πάντα να καυχιέται, η χελώνα την προκάλεσε σε έναν αγώνα.

-Τι αστεία που είσαι, χελώνα, πρέπει να αστειεύεσαι», είπε ο λαγός καθώς γελούσε δυνατά.

-Θα δούμε, λαγό, φύλαξε τα λόγια σου μέχρι μετά τον αγώνα», απάντησε η χελώνα.

Την επόμενη μέρα μαζεύτηκαν τα ζώα του δάσους για να παρακολουθήσουν τον αγώνα. Όλοι ήθελαν να δουν αν η χελώνα μπορούσε πραγματικά να νικήσει τον λαγό.

Η αρκούδα ξεκίνησε τον αγώνα φωνάζοντας:

-Στα σημάδια σου, βάλε, πήγαινε!

Ο λαγός πήδηξε αμέσως μπροστά, έτρεξε και έτρεξε πιο γρήγορα από ποτέ. Μετά κοίταξε πίσω και είδε ότι η χελώνα βρισκόταν μόνο λίγα βήματα πίσω από τη γραμμή εκκίνησης.

-Αργή και αφελής χελώνα, σκέφτηκε ο λαγός. Γιατί να θέλει να αγωνιστεί, αν δεν έχει καμία πιθανότητα να κερδίσει;

Βέβαιος ότι επρόκειτο να κερδίσει τον αγώνα, ο λαγός αποφάσισε να σταματήσει στη μέση του δρόμου για να ξεκουραστεί κάτω από ένα δέντρο. Η δροσερή, ευχάριστη σκιά του δέντρου ήταν πολύ χαλαρωτική, τόσο που ο λαγός αποκοιμήθηκε.

Εν τω μεταξύ, η χελώνα συνέχιζε να περπατάει αργά αλλά σταθερά. Ήταν αποφασισμένος να μην τα παρατήσει. Σύντομα, βρήκε τον λαγό να κοιμάται ήσυχος - η χελώνα κέρδιζε τον αγώνα!

Καθώς η χελώνα πλησίαζε στη γραμμή του τερματισμού, όλα τα ζώα στο δάσος άρχισαν να φωνάζουν με ενθουσιασμό. Οι κραυγές ξύπνησαν τον λαγό, που δεν πίστευε στα μάτια του: η χελώνα περνούσε τη γραμμή του τερματισμού και είχε χάσει τον αγώνα.

Δουλεύοντας για την αξία: Ανθεκτικότητα

Ξαναγράφοντας την ιστορία Η υποψία για να τονιστεί η αξία της ανθεκτικότητας είναι σημαντική γιατί αυτές οι αξίες είναι απαραίτητες για τη δημιουργία μιας πιο δίκαιης και συμπονετικής κοινωνίας.

Η ανθεκτικότητα διδάσκει τη σημασία της υπέρβασης λαθών και προκλήσεων. Αντί να αφήνουμε την αποτυχία να μας καθορίζει, η ανθεκτικότητα ενθαρρύνει να μάθουμε από τις αναποδιές και να γίνουμε πιο δυνατοί. Στην ιστορία, η συνειδητοποίηση του λάθους του ξυλοκόπου και η ικανότητά του να αναπτυχθεί από αυτό μπορεί να χρησιμεύσει ως ένα ισχυρό μάθημα στην προσωπική ανάπτυξη. Η ανθεκτικότητα βοηθά τα άτομα να αντιμετωπίσουν τις αντιξοότητες, να επιμένουν στις δυσκολίες και να χτίσουν τη σοφία που απαιτείται για να αντιμετωπίσουν μελλοντικές προκλήσεις. Η επανεγγραφή της ιστορίας για να τονίσει αυτές τις αξίες κάνει την ιστορία πιο σχετική με σύγχρονα ζητήματα, όπως η προκατάληψη και η προσωπική ανάπτυξη. Με την προώθηση της ανθεκτικότητας, η ιστορία θα ενέπνεε τους ενήλικες να αγκαλιάσουν την ενσυναίσθηση, να συμπεριφέρονται δίκαια στους άλλους και να αντιμετωπίζουν τις προκλήσεις με δύναμη και αισιοδοξία. Αυτές οι αξίες είναι ζωτικής σημασίας για την οικοδόμηση ισχυρότερων, πιο υποστηρικτικών κοινοτήτων όπου όλοι έχουν την ευκαιρία να ευδοκιμήσουν.

“Υποψία”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ξυλοκόπος που μια μέρα κατάλαβε ότι δεν είχε το τσεκούρι του. Έκπληκτος και με δάκρυα στα μάτια συνάντησε τον γείτονά του κοντά στο σπίτι του, ο οποίος, όπως πάντα, χαμογελαστός και ευγενικός τον χαιρέτησε.

Όταν μπήκε στο σπίτι του, ο ξυλοκόπος άρχισε ξαφνικά να υποψιάζεται και σκέφτηκε ότι μπορεί να ήταν ο γείτονας που του έκλεψε το τσεκούρι. Μάλιστα, τώρα που το σκέφτηκε, το χαμόγελό του φαινόταν νευρικό, είχε ένα περίεργο βλέμμα στο πρόσωπό του και μάλιστα θα έλεγα ότι έτρεμαν τα χέρια του. Με δεύτερη σκέψη, ο γείτονας είχε την ίδια έκφραση με τον κλέφτη, περπατούσε σαν κλέφτης και μιλούσε σαν κλέφτης.

Όλα αυτά τα σκεφτόταν ο ξυλοκόπος, όλο και πιο πεπεισμένος ότι είχε βρει τον ένοχο της κλοπής, όταν ξαφνικά κατάλαβε ότι τα βήματά του τον πήγαν πίσω στο δάσος όπου βρισκόταν το προηγούμενο βράδυ.

Ξαφνικά, σκόνταψε σε κάτι σκληρό και έπεσε. Όταν κοίταξε κάτω... βρήκε το τσεκούρι του! Ο ξυλοκόπος γύρισε σπίτι με το τσεκούρι, μετανιωμένος για τις υποψίες του, και όταν ξαναείδε τον γείτονά του, είδε ότι η έκφραση, το βάδισμα και ο τρόπος ομιλίας του ήταν (και ήταν ανά πάσα στιγμή) όπως πάντα.

Δουλεύοντας για την αξία: Ανθεκτικότητα

Το να ξαναγράψουμε το *The Chinese Mirror* για να τονίσουμε την αξία της ανθεκτικότητας είναι σημαντικό γιατί μετατοπίζει την αφήγηση από μια καχυποψία και αβεβαιότητα σε μια ιστορία δύναμης και επιμονής. Η ανθεκτικότητα είναι η ικανότητα να αντιμετωπίζεις τις αντιξοότητες, να ξεπερνάς τις προκλήσεις και να προσαρμόζεσαι μπροστά στις δυσκολίες. Εστιάζοντας στην ανθεκτικότητα, η ιστορία μπορεί να δείξει πώς οι χαρακτήρες μεγαλώνουν και μαθαίνουν από δύσκολες εμπειρίες, αντί να ορίζονται ή να νικούνται από αυτές. Αυτή η αλλαγή ενθαρρύνει τους αναγνώστες να προσεγγίσουν τους δικούς τους αγώνες με ελπίδα και αποφασιστικότητα, βλέποντας τις προκλήσεις ως ευκαιρίες για ανάπτυξη και όχι ως εμπόδια. Σε έναν κόσμο όπου η αβεβαιότητα είναι κοινή, η ανάδειξη της ανθεκτικότητας προσφέρει ένα ενδυναμωτικό μήνυμα ότι έχουμε τη δύναμη να αναπηδήσουμε, να μάθουμε και να προχωρήσουμε, ανεξάρτητα από τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε. Η αξία της ανθεκτικότητας μπορεί να εφαρμοστεί σε αυτήν την ιστορία με διάφορους τρόπους. Από τη μία πλευρά, από την αποδοχή της πραγματικότητας, καθώς οι χαρακτήρες της ιστορίας, αφού δεν έχουν δει ποτέ τους εαυτούς τους να αντανακλώνται σε καθρέφτη, δεν έχουν ξεκάθαρη αντίληψη για την εμφάνισή τους. Ωστόσο, αντί να πανικοβληθούν ή να απελπιστούν στη θέα μιας απροσδόκητης εικόνας, προσαρμόζονται και αποδέχονται την πραγματικότητα όπως τους παρουσιάζεται. Αυτή η στάση αποδοχής είναι θεμελιώδης για την ανθεκτικότητα, καθώς περιλαμβάνει την προσαρμογή σε αντίξοες συνθήκες και τη συνέχιση παρά τα εμπόδια.

Ένα άλλο παράδειγμα ανθεκτικότητας είναι όταν ο Κινέζος αγρότης ξεχνά τι του ζήτησε η σύζυγός του, καθώς αυτή η ψυχική ευελιξία είναι απαραίτητη στην ανθεκτικότητα, καθώς επιτρέπει σε κάποιον να αντιμετωπίζει αποτελεσματικά την αλλαγή και τα απρόβλεπτα γεγονότα. Τέλος, ένα άλλο σημάδι ανθεκτικότητας θα μπορούσε να είναι η αντίδραση της συζύγου όταν βλέπει το είδωλό της στον καθρέφτη είναι μια έκπληξη και θλίψη όταν πιστεύει ότι ο σύζυγός της έχει φέρει μαζί του μια άλλη γυναίκα. Σε αυτή την περίπτωση, η μητέρα της την παρηγορεί δείχνοντάς της ότι η εικόνα στον καθρέφτη είναι ο εαυτός της, αν και ηλικιωμένη. Αυτό το μέρος της ιστορίας υπογραμμίζει τη σημασία του να έχουμε μια ρεαλιστική εικόνα του εαυτού μας και να ασκούμε συμπόνια για τον εαυτό μας, να αναγνωρίζουμε τα δυνατά μας σημεία και τις αδυναμίες μας χωρίς να υπερκρίνουμε τον εαυτό μας. Στην ανθεκτικότητα είναι απαραίτητο να έχει κανείς μια ισορροπημένη άποψη για τον εαυτό του για να ξεπερνά τις προκλήσεις με αυτοπεποίθηση και αποφασιστικότητα.

“Ο κινέζικος καθρέφτης”

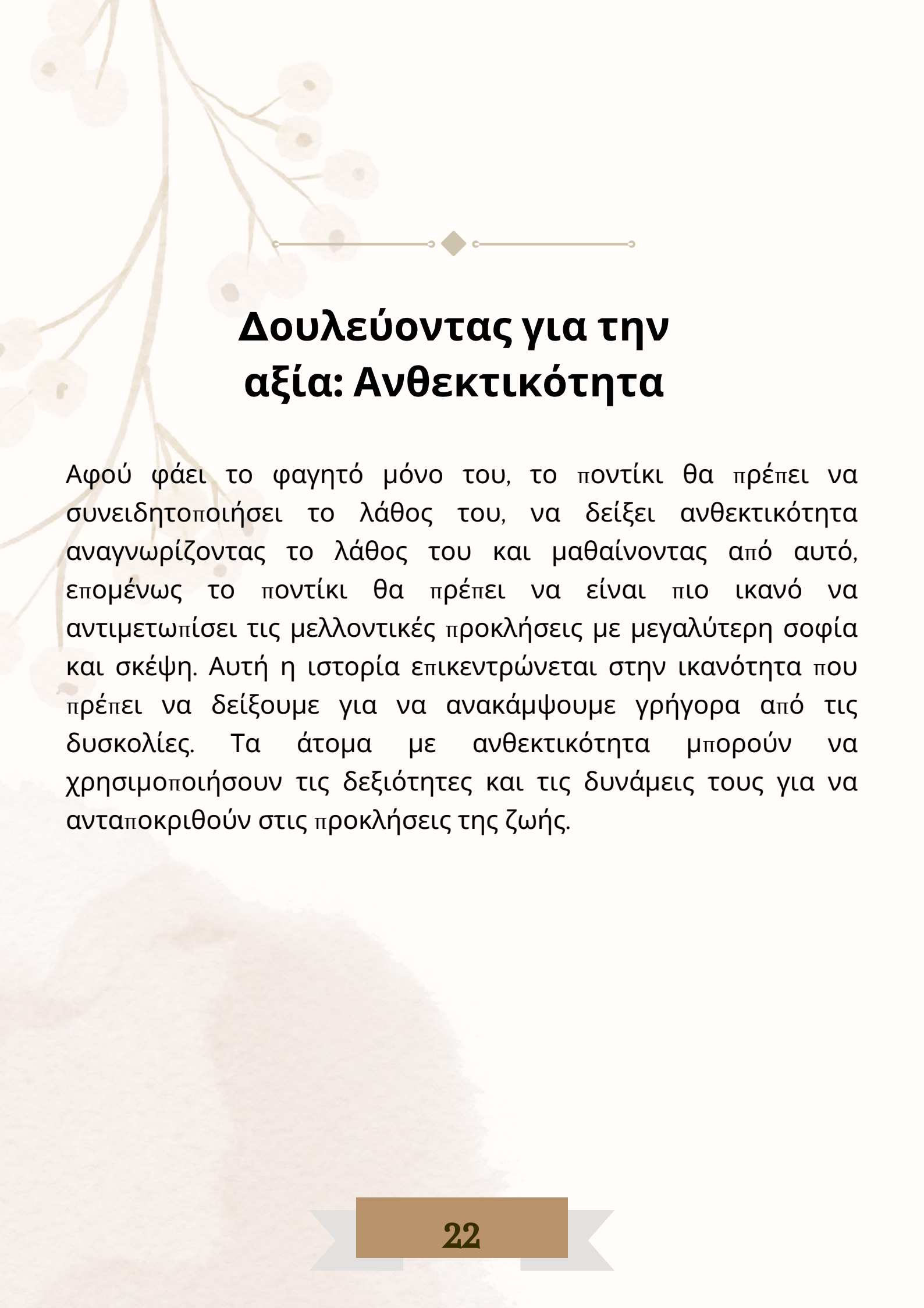
Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας Κινέζος χωρικός που επρόκειτο να πάει στην πόλη για να πουλήσει το ρύζι, αυτός και η γυναίκα του δούλευαν. Η γυναίκα του του ζήτησε να μην ξεχάσει να της φέρει μια χτένα.

Ο άντρας έφτασε στην πόλη και πούλησε τη σοδειά. Αφού το έκανε, συναντήθηκε και μαζεύτηκε με αρκετούς συντρόφους και άρχισαν να πίνουν και να γιορτάζουν αυτό που πέτυχαν. Μετά, και ακόμα λίγο αποπροσανατολισμένος, ο αγρότης θυμήθηκε ότι η γυναίκα του του είχε ζητήσει να της φέρει κάτι. Ωστόσο, δεν μπορούσε να θυμηθεί τι, έτσι πήγε σε ένα κατάστημα και αγόρασε το προϊόν που του τράβηξε την προσοχή. Ήταν ένας καθρέφτης, με τον οποίο γύρισε σπίτι. Αφού το έδωσε στη γυναίκα του, επέστρεψε να δουλέψει στα χωράφια.

Η νεαρή σύζυγος κοίταξε τον εαυτό της στον καθρέφτη και ξαφνικά άρχισε να κλαίει. Η μητέρα της τη ρώτησε γιατί έκλαιγε, και η κόρη της της έδωσε τον καθρέφτη και της απάντησε ότι η αιτία των δακρύων της ήταν ότι ο άντρας της είχε φέρει μαζί του μια άλλη νέα και όμορφη γυναίκα. Η μητέρα της κοίταξε επίσης στον καθρέφτη και αφού το έκανε απάντησε στην κόρη της ότι δεν είχε τίποτα να ανησυχεί, αφού ήταν γριά».

Ένα παραμύθι κινεζικής καταγωγής, από έναν ανώνυμο συγγραφέα. Είναι μια πολύ μικρή ιστορία που έχει διαφορετικές πιθανές ερμηνείες, αλλά μεταξύ άλλων μιλά για το πώς βλέπουμε τον εαυτό μας να αντικατοπτρίζεται στον κόσμο και τη διαφορά μεταξύ του πώς νομίζουμε ότι είμαστε και του πώς είμαστε πραγματικά, συχνά υποτιμώντας ή υπερεκτιμώντας τον εαυτό μας. Για να κατανοήσουμε την ιστορία, είναι απαραίτητο να λάβουμε υπόψη ότι κανένας από τους χαρακτήρες δεν έχει δει ποτέ τον εαυτό του να αντανakλάται σε έναν καθρέφτη, χωρίς να γνωρίζει τι πραγματικά βλέπει. Έτσι, η σύζυγος δεν μπορεί να καταλάβει ότι η όμορφη νεαρή γυναίκα που βλέπει είναι ο εαυτός της, ενώ η μητέρα δεν βλέπει ότι η ηλικιωμένη, βλέπει ότι είναι ο εαυτός της.

Παρατηρείται επίσης ότι ενώ η πρώτη ανησυχεί για το γιατί θεωρεί ότι αυτό που βλέπει στον αντικατοπτρισμό είναι πιο όμορφο από τον εαυτό της, η δεύτερη το υποτιμά κριτικά, χλευάζοντας ουσιαστικά τη δική της εικόνα.

Δουλεύοντας για την αξία: Ανθεκτικότητα

Αφού φάει το φαγητό μόνο του, το ποντίκι θα πρέπει να συνειδητοποιήσει το λάθος του, να δείξει ανθεκτικότητα αναγνωρίζοντας το λάθος του και μαθαίνοντας από αυτό, επομένως το ποντίκι θα πρέπει να είναι πιο ικανό να αντιμετωπίσει τις μελλοντικές προκλήσεις με μεγαλύτερη σοφία και σκέψη. Αυτή η ιστορία επικεντρώνεται στην ικανότητα που πρέπει να δείξουμε για να ανακάμψουμε γρήγορα από τις δυσκολίες. Τα άτομα με ανθεκτικότητα μπορούν να χρησιμοποιήσουν τις δεξιότητες και τις δυνάμεις τους για να ανταποκριθούν στις προκλήσεις της ζωής.

“Το λαίμαργο ποντίκι”

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα πολύ άπληστο ποντίκι. Έφαγε, έτρωγε, ώσπου φούσκωσε τόσο πολύ η κοιλιά του που δεν μπορούσε να κουνηθεί από τη θέση του!

- Γιατί τρως τόσο πολύ; τον φώναξαν τα άλλα ποντίκια.
- Γιατί να μην φάω; απάντησε το λαίμαργο ποντίκι. Μου αρέσει το φαγητό.
- Μια μέρα θα σε χαλάσει το πολύ φαγητό, τον συμβούλεψαν.
- Γιατί να πάρω ζημιά; Έχω πολύ γερό στομάχι και χωνεύω εύκολα ό,τι φάω.

Μια μέρα το άπληστο ποντίκι άφησε τη φωλιά του, που ήταν στο υπόγειο ενός σπιτιού, ανέβηκε προσεκτικά στο ισόγειο, μήπως τον δει γάτα και τον πηδήξει, βρήκε μια τρύπα σε έναν τοίχο, μπήκε με κόπο γιατί ήταν στενός, μπήκε μπροστά και, ξαφνικά, τι είδαν τα μάτια του!

Βρήκε σε ένα κελάρι, ένα κελάρι γεμάτο φαγητό! Τυριά, σαλάμια, καπνιστά κρέατα, ξηρούς καρπούς και ένα σωρό άλλα πράγματα.

Το ποντίκι δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί τέτοια τύχη!

- Είμαι πολύ τυχερός! Θα φάω! Και δεν θα πω σε κανένα ποντίκι τίποτα για αυτό το κελάρι να έρθει να φάει μόνος!

Και έπεσε με το κεφάλι στο φαγητό.

Έφαγε τυρί, σαλάμι, λίγο κρέας, πίσω στο τυρί, πίσω στο σαλάμι... Από το να φάει πολύ, η κοιλιά του είχε γίνει στρογγυλή σαν μπάλα.

- Μπράβο! είπε μέσα του. Είμαι πολύ τυχερός. Όλο το χειμώνα θα έρχομαι εδώ να φάω... Και τι φαγητό! Ό,τι καλύτερο υπάρχει για ποντίκι!

Χάιδεψε λίγο τη φουσκωμένη του κοιλιά και καθώς κοίταζε το τυρί, το ποθούσε για άλλη μια φορά.

- Άσε με να φάω μια μπουκιά πριν φύγω, αποφάσισε. Είναι τόσο νόστιμο που δεν το χορταίνω!

Δουλεύοντας για την αξία: Ανθεκτικότητα

Αφού έφαγε το φαγητό χωρίς αλάτι, η βασίλισσα κατάλαβε το λάθος του, δείξε ανθεκτικότητα αναγνωρίζοντας το λάθος του και μαθαίνοντας από αυτό. Η ανθεκτικότητα αναφέρεται στην ικανότητα γρήγορης ανάκαμψης από δυσκολίες ή αποτυχίες και αποτελεσματική προσαρμογή απέναντι στις αντιξοότητες, η ανθεκτικότητα δεν είναι ένα σταθερό χαρακτηριστικό, αλλά μια ικανότητα που μπορεί να αναπτυχθεί και να ενισχυθεί με την πάροδο του χρόνου. Είναι μια ζωτική ποιότητα για την πλοήγηση στις πολυπλοκότητες της ζωής και την επίτευξη μακροπρόθεσμης ευημερίας.

“Ο βασιλιάς και το αλάτι”

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας μεγάλος βασιλιάς που είχε τρεις γιους και τους αγαπούσε πολύ. Μια μέρα αποφάσισε να δει πόσο τον αγαπούσαν κι εκείνοι. Τηλεφώνησε λοιπόν στον καθένα και τον ρώτησε πόσο πολύ τον αγαπούσε. «Σε αγαπώ όσο αγαπώ το χρυσάφι και τα κοσμήματα», είπε ο πρώτος γιος και ο βασιλιάς χάρηκε πολύ. «Σε αγαπώ όσο αγαπώ τα χρήματα», είπε ο δεύτερος γιος και πάλι ο βασιλιάς χάρηκε πολύ. «Σε αγαπώ όσο αγαπώ το αλάτι», είπε ο τρίτος γιος. Ο βασιλιάς τότε θύμωσε πολύ και έδιωξε τον τρίτο γιο από το παλάτι. Περιπλανήθηκε σε πόλεις και χωριά, έκανε πολλές δουλειές και κατάφερε με το πνεύμα του να γίνει βασιλιάς σε άλλο κράτος. Πέρασαν χρόνια, ο πατέρας του ήταν πλέον πολύ μεγάλος και είχε σχεδόν ξεχάσει τον τρίτο του γιο. Πάντα όμως θυμόταν τον πατέρα του και την άδικη εκδίωξή του από το παλάτι, αλλά δεν του κρατούσε κακία. Έτσι μια μέρα αποφάσισε να κάνει ένα γιορτινό τραπέζι και κάλεσε βασιλιάδες από κοντά και μακριά. Ανάμεσά τους ήταν και ο πατέρας του. Το τραπέζι ήταν πολύ πλούσιο. Είχε κάθε είδους φαγητό, φρούτα και γλυκά. Μόνο που όλο το φαγητό ήταν ανάλατο. Έτσι ο τρίτος γιος είχε συμφωνήσει με τον μάγειρα. Όταν κάθισαν όλοι στο γιορτινό τραπέζι, ο βασιλιάς ο πατέρας του πήρε το πιρούνι και άρχισε να τρώει. Αλλά με τα πρώτα πιρούνια παραπονέθηκε ότι το φαγητό δεν είχε καθόλου αλάτι και σταμάτησε να τρώει. Καθόταν μπροστά σε αυτό, ένα τόσο πλούσιο τραπέζι... με άγευστο φαγητό.

Τότε ο τρίτος γιος του, που στεκόταν δίπλα του, αλλά που ο γέρος βασιλιάς δεν τον είχε αναγνωρίσει, γύρισε και του είπε:

"Πατέρα, όταν πριν από πολλά χρόνια σου είπα ότι σε αγαπούσα σαν το αλάτι, με έδιωξες από το παλάτι σου. Τώρα, γιατί είσαι τόσο λυπημένος που δεν μπορείς να φας το ανάλατο φαγητό σου; Ο γέρος βασιλιάς, έκπληκτος, αναγνώρισε τον γιο του και κατάλαβε το λάθος του. "Συγγνώμη γιε μου, ήμουν τόσο άδικος μαζί σου..." του είπε ο πατέρας του. Τότε ο γιος του τον αγκάλιασε.

Δουλεύοντας για την αξία: Ανθεκτικότητα

Ο Λούκας και ο Τζιμ ξεπερνούν τον φόβο, δείχνουν ανθεκτικότητα και ανακαλύπτουν την αληθινή φύση του απατηλού γίγαντα μέσα από το θάρρος και την αποφασιστικότητα. Ο κ. Τουρ Τουρ ενσαρκώνει την ανθεκτικότητα με το να στέκεται μόνος του παρά τη μοναξιά και τις παρεξηγήσεις του.

“Η ιστορία για τον ψευδογίγαντα”

Ο Jim Button και ο Luke the Engine Driver έχουν ξεκινήσει ένα μακρύ ταξίδι και καταλήγουν σε μια έρημο. Εκεί βιώνουν μια συναρπαστική περιπέτεια: ο Τζιμ ήθελε να πει κάτι όταν έτυχε να κοιτάξει έξω, αλλά η λέξη κόλλησε στο λαιμό του. "Εκεί!" μπορούσε μόνο να ψιθυρίσει. Ο Λούκας γύρισε. Αυτό που έβλεπε τώρα απλά ξεπέρασε οτιδήποτε είχε δει ποτέ πριν. Στον ορίζοντα στεκόταν ένας γίγαντας τόσο τεράστιου μεγέθους που ακόμη και τα ψηλά βουνά δίπλα του έμοιαζαν με μικρούς λόφους.

"Ωχ!" Ο Τζιμ βόγκηξε. "Αυτό δεν είναι αντικατοπτρισμός..., αντικατοπτρισμός.....! Φύγε γρήγορα Λούκας! Ίσως δεν μας έχει δει ακόμα! «Καλά!» απάντησε ο Λούκας. Παρακολούθησε τον γίγαντα από κοντά. «Νομίζω», συνειδητοποίησε, «εκτός από το μέγεθός του, ο γίγαντας φαίνεται πολύ ωραίος».

"Ε..., γ..., τι;" Ο Τζιμ τραύλισε τρομαγμένος.

«Λοιπόν», είπε ο Λούκας, «το ότι είναι μεγάλος δεν σημαίνει ότι είναι τέρας, σωστά;» Τώρα ο γίγαντας άπλωσε το χέρι του με λαχτάρα. Χωρίς ελπίδα, το κατέβασε ξανά και έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό που φαινόταν να σήκωσε το στήθος του.

Ξαφνικά ο γίγαντας σήκωσε και τα δύο χέρια, τα δίπλωσε, έπεσε στα γόνατα και φώναξε με μια πολύ λεπτή, αξιολύπητη φωνή: "Σας παρακαλώ, σας παρακαλώ, ξένοι, μην τρέξετε μακριά! Δεν θα σας κάνω κακό!" Ο Τζιμ παρακολούθησε με τρόμο τον Λουκ να έβγαζε ευγενικά το καπέλο του και να κουνούσε το μαντήλι του. Τώρα κόντευε να τους συμβεί η καταστροφή! Ο γίγαντας σηκώθηκε αργά. Φαινόταν αναποφάσιτος και μπερδεμένος. Ρώτησε: «Αυτό σημαίνει ότι μπορώ να έρθω πιο κοντά;» "Ναί!!!" φώναξε ο Λούκας και προχώρησε προς τον γίγαντα κουνώντας και αποφασισμένος. Τα μάτια του Τζιμ θόλωσαν από φρίκη.

Είχε πάθει ηλίαση ο Λούκας; Σε κάθε περίπτωση, ο Τζιμ δεν μπορούσε να αφήσει τον φίλο του τον Λούκας να διατρέξει μόνος του τέτοιο κίνδυνο. Γι' αυτό έτρεξε πίσω από τον Λούκας κι ας έτρεμαν τα γόνατά του. "Λοιπόν, βλέπεις!" είπε ο Λούκας χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο. «Αυτό είναι πολύ καλύτερο.

Πρέπει να ξεπεράσεις τους φόβους σου. Όταν φοβάσαι, όλα φαίνονται συνήθως πολύ χειρότερα από ό,τι είναι στην πραγματικότητα!". Όταν ο γίγαντας είδε τον άντρα και το μικρό αγόρι να έρχονται προς το μέρος του να κουνώντας το, το δυστυχισμένο πρόσωπό του έλαμψε. "Λοιπόν, φίλοι!" φώναξε με τη λεπτή φωνή του, "Έρχομαι τώρα!" Κίνησε τον εαυτό του και προχώρησε προς τον Λούκας και τον Τζιμ. ήταν μόνο εκατό μέτρα μακριά, δεν φαινόταν πια πολύ μεγαλύτερος από έναν ψηλό πύργο εκκλησίας. Μετά από άλλα πενήντα μέτρα, είχε ύψος μόνο ενός σπιτιού και όταν τελικά έφτασε στους δύο φίλους, ήταν τόσο ψηλός όσο ο Λουκ ο οδηγός του κινητήρα - ήταν ακόμη και ένα κεφάλι πιο κοντός. Όσο πιο μακριά είμαι, τόσο πιο μεγάλος φαίνομαι. Και όσο πλησιάζω, τόσο περισσότερο αναγνωρίζεις την πραγματική μου μορφή.» «Δηλαδή», ρώτησε ο Λούκας, «πραγματικά δεν μικραίνεις όσο πλησιάζεις; Δεν είσαι πραγματικά τόσο μεγάλος όταν είσαι πιο μακριά, αλλά έτσι φαίνεται;» «Ακριβώς», είπε ο κύριος Τουρ Τουρ, «γι' αυτό είμαι απλώς ένας φανταστικός γίγαντας.» «Βλέπεις, Τζιμ», είπε ο Λουκ, «αυτό ακριβώς εννοούσα για τον φόβο».

Δουλεύοντας για την αξία: Ανθεκτικότητα

Σε αυτή την ιστορία είναι σημαντικό να τονίσουμε την ανθεκτικότητα. Ο σκαντζόχοιρος κερδίζει τον αγώνα με εξυπνάδα και ανθεκτικότητα. Η ιστορία θα μπορούσε να ξαναγραφτεί με ένα πιο συμβιβαστικό τέλος που να τονίζει την εξυπνάδα του σκαντζόχοιρου.

Συγγραφέας: Προφορική
ιστορία

“Η χελώνα και ο σκαντζόχοιρος”

Μια Κυριακή πρωί του φθινοπώρου, ένας σκαντζόχοιρος περπατούσε σε ένα χωράφι γεμάτο γογγύλια. Εκεί συνάντησε έναν λαγό. Ο σκαντζόχοιρος χαιρέτησε τον λαγό με φιλικό τρόπο. Αλλά ο λαγός ήταν πολύ αλαζονικός και κορόιδευε τα πόδια του σκαντζόχοιρου, αλλά ο σκαντζόχοιρος δεν μπορούσε να αντέξει ένα αστείο για τα πόδια του και έτσι προκάλεσε τον λαγό σε έναν αγώνα. Πόνταραν ένα luisdor (ένα χρυσό νόμισμα) και ένα μπουκάλι κονιάκ για να δουν ποιος από αυτούς θα περνούσε πρώτος τη γραμμή του τερματισμού. Ο λαγός ήθελε να ξεκινήσει αμέσως. Αλλά ο σκαντζόχοιρος επέμενε να πάρει το πρωινό του πρώτα στο σπίτι και να ξανασυναντηθεί σε μισή ώρα.

Στο σπίτι, ο σκαντζόχοιρος είπε στη γυναίκα του για το στοίχημα με τον λαγό και της ζήτησε να έρθει μαζί του. Η γυναίκα του σκαντζόχοιρου σκέφτηκε ότι ο άντρας της είχε χάσει τα μυαλά του για να μπει σε κούρσα με τον λαγό, αλλά τον ακολούθησε. Αλλά τον ακολούθησε και στο δρόμο ο σκαντζόχοιρος εξήγησε στη γυναίκα του πώς ήθελε να κερδίσει με τη βοήθειά της. Ενώ ο ίδιος ξεκίνησε τον αγώνα με τον λαγό, η κυρία Hedgehog έπρεπε να περιμένει στη γραμμή τερματισμού. Μόλις ο λαγός πλησίασε τη γραμμή του τερματισμού, έπρεπε να φωνάξει: «Είμαι ήδη εδώ». Έτσι η γυναίκα πήρε τη θέση της ενώ ο σύζυγός της πήγε στο σημείο συνάντησης με τον λαγό. Ο λαγός μέτρησε μέχρι το τρία και μετά έφυγε τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ο σκαντζόχοιρος, ωστόσο, έκανε μόλις τρία βήματα και στη συνέχεια έπεσε σε ένα αυλάκι. Όταν ο λαγός έφτασε στον προορισμό του ολοταχώς, η γυναίκα του σκαντζόχοιρου φώναξε όπως είχε συμφωνηθεί: «Είμαι ήδη εδώ!»

Ο λαγός δεν αναγνώρισε την εξαπάτηση επειδή η γυναίκα του σκαντζόχοιρου έμοιαζε ακριβώς με τον άντρα της. Αντίθετα, ο λαγός ήταν θυμωμένος για την ήττα του και ήθελε να επαναλάβει την κούρσα.

Σαν θυελλώδης άνεμος, έτρεξε πίσω στο σημείο εκκίνησης. Όταν όμως έφτασε εκεί, αυτή τη φορά ο ίδιος ο σκαντζόχοιρος φώναξε: «Είμαι ήδη εδώ».

Ο λαγός δεν αναγνώρισε την εξαπάτηση επειδή η γυναίκα του σκαντζόχοιρου έμοιαζε ακριβώς με τον άντρα της. Αντίθετα, ο λαγός ήταν θυμωμένος για την ήττα του και ήθελε να επαναλάβει την κούρσα. Σαν θυελλώδης άνεμος, έτρεξε πίσω στο σημείο εκκίνησης. Όταν όμως έφτασε εκεί, αυτή τη φορά ο ίδιος ο σκαντζόχοιρος φώναξε: «Είμαι ήδη εδώ». Έτρεξαν ξανά και ξανάγινε το ίδιο. Και πάλι ο ενοχλημένος λαγός θέλησε να επαναλάβει τον αγώνα και έτσι πήγε 73 φορές. Κάθε φορά που ο λαγός έφτανε στη γραμμή του τερματισμού, η γυναίκα του σκαντζόχοιρου φώναζε: «Είμαι ήδη εδώ». Και όταν επέστρεψε στην αφετηρία, ο ίδιος ο σκαντζόχοιρος φώναξε: «Είμαι ήδη εδώ». Στην 74η επανάληψη, ο λαγός κατέρρευσε νεκρός. Ο σκαντζόχοιρος πήρε το χρυσό φλουρί που είχε κερδίσει και το μπουκάλι κονιάκ και πήγε σπίτι χαρούμενος με τη γυναίκα του

Δουλεύοντας για την αξία: Ανθεκτικότητα

Η ανθεκτικότητα είναι η κύρια αξία σε αυτή την ιστορία. Είναι πολύ σημαντικό να τονίσουμε τη σημασία της ανθεκτικότητας. Το Βερρο είναι ένα πρότυπο για επιμονή και επίγνωση. Θα μπορούσατε να ξαναγράψετε την ιστορία εστιάζοντας ακόμη περισσότερο σε αυτές τις ιδιότητες και κάνοντας τον να νιώθει ότι εκτιμάται γι' αυτές.

“Ο καθαριστής της Beppo Street”

Το όνομα του γέρου ήταν Beppo Streetsweeper. Μάλλον είχε διαφορετικό όνομα στην πραγματικότητα, αλλά καθώς ήταν οδοκαθαριστής και όλοι τον αποκαλούσαν έτσι, έλεγε και τον εαυτό του έτσι. Ο Beppo Streetsweeper ζούσε κοντά στο αμφιθέατρο σε μια καλύβα που είχε φτιάξει μόνος του από τούβλα, κομμάτια από κυματοειδές σίδερο και τσόχα στέγης. Ήταν ασυνήθιστα κοντός και πάντα περπατούσε λίγο σκυφτός, έτσι που ήταν λίγο πιο ψηλός από τον Μόμο. Πάντα κρατούσε το μεγάλο του κεφάλι, πάνω στο οποίο στεκόταν μια κοντή σφουγγαρίστρα από άσπρα μαλλιά, σε μια ελαφριά γωνία και φορούσε μικρά γυαλιά στη μύτη του.

Μερικοί άνθρωποι ήταν της άποψης ότι ο Beppo Streetsweeper δεν ήταν πολύ σωστός στο κεφάλι. Αυτό έγινε γιατί χαμογέλασε μόνο ευγενικά και δεν απαντούσε σε ερωτήσεις, σκέφτηκε. Κι αν πίστευε ότι δεν ήταν απαραίτητη μια απάντηση, σιώπησε. Αλλά αν πίστευε ότι μια απάντηση ήταν απαραίτητη, θα το σκεφτόταν. Μερικές φορές χρειάζονταν δύο ώρες, μερικές φορές μια ολόκληρη μέρα, πριν απαντήσει. Στο μεταξύ, βέβαια, ο άλλος είχε ξεχάσει τι είχε ρωτήσει και τα λόγια του Μπέπο του φαίνονταν περίεργα. Μόνο η Μόμο μπορούσε να περιμένει τόσο πολύ και να καταλάβει τι έλεγε. Ήξερε ότι πήρε τόσο πολύ χρόνο για να μην πει ποτέ τίποτα αναληθή. Γιατί, κατά τη γνώμη του, όλη η κακοτυχία του κόσμου προήλθε από τα πολλά ψέματα, εσκεμμένα και ακούσια, που προκύπτουν μόνο από βιασύνη ή ανακρίβεια.

Κάθε πρωί, πολύ πριν την αυγή, πήγαινε με το παλιό του ποδήλατο στην πόλη σε ένα μεγάλο κτίριο. Εκεί περίμενε σε μια αυλή με τους συναδέλφους του μέχρι να του δώσουν μια σκούπα και ένα κάρο και να του αναθέσουν έναν συγκεκριμένο δρόμο για να σκουπίσει. Ο Beppo λάτρευε αυτές τις ώρες πριν την αυγή, όταν η πόλη κοιμόταν ακόμα. Και του άρεσε να κάνει τη δουλειά του ενδεδειχώς. Ήξερε ότι ήταν μια πολύ απαραίτητη δουλειά. Όταν σάρωνε τους δρόμους έτσι, το έκανε αργά αλλά σταθερά: μια ανάσα με κάθε βήμα και μια πινελιά με κάθε ανάσα.

Βήμα - ανάσα - σκούπα. Βήμα - ανάσα - σκούπα.

Στο μεταξύ, μερικές φορές σταματούσε για λίγο και κοίταζε σκεπτικός μπροστά του. Και μετά συνέχισε ξανά: βήμα - ανάσα - σκούπα. Καθώς προχωρούσε, με τον βρόμικο δρόμο μπροστά του και τον καθαρό πίσω του, έκανε συχνά μεγάλες σκέψεις. Αλλά ήταν σκέψεις χωρίς λόγια, σκέψεις που ήταν τόσο δύσκολο να μεταδοθούν όσο μια συγκεκριμένη μυρωδιά που μόλις θυμάσαι ή ένα χρώμα που ονειρεύτηκες. Μετά τη δουλειά, όταν κάθισε με τη Μόμο, της εξήγησε τις μεγάλες του σκέψεις. Και καθώς άκουγε με τον δικό της ιδιαίτερο τρόπο, η γλώσσα του χαλούσε και έβρισκε τις κατάλληλες λέξεις. «Βλέπεις, Μόμο», έλεγε, για παράδειγμα, «είναι κάπως έτσι: μερικές φορές έχεις πολύ μακρύ δρόμο μπροστά σου. Νομίζεις ότι είναι τόσο τρομερά μακρύς· δεν μπορείς ποτέ να τον διαχειριστείς, νομίζεις».

Κοίταξε μπροστά του σιωπηλός για λίγο, μετά συνέχισε: "Και μετά αρχίζεις να βιάζεσαι. Και βιάζεσαι όλο και περισσότερο. Κάθε φορά που κοιτάς ψηλά, συνειδητοποιείς ότι δεν έχεις λιγότερα να κάνεις. Και πιέζεις τον εαυτό σου ακόμα πιο σκληρά, ο φόβος σου σε παίρνει και στο τέλος σου κόβεται η ανάσα και δεν μπορείς να συνεχίσεις. Και ο δρόμος είναι ακόμα πιο μπροστά." Σκέφτηκε για λίγο. Μετά συνέχισε: "Δεν πρέπει ποτέ να σκέφτεσαι ολόκληρο το δρόμο ταυτόχρονα, ξέρεις; Πρέπει να σκεφτείς μόνο το επόμενο βήμα, την επόμενη ανάσα, την επόμενη πινελιά. Και μόνο το επόμενο." Σταμάτησε ξανά και σκέφτηκε πριν προσθέσει: «Τότε είναι διασκεδαστικό· αυτό είναι σημαντικό, τότε κάνεις καλά τη δουλειά σου.

Και έτσι πρέπει.» Και πάλι, μετά από μια μεγάλη παύση, συνέχισε: «Ξαφνικά καταλαβαίνεις ότι έχεις κάνει όλο το δρόμο βήμα-βήμα. Δεν κατάλαβες καν πώς και δεν σου κόβεται η ανάσα.» Έγνεψε καταφατικά στον εαυτό του και κατέληξε: «Αυτό είναι σημαντικό».

Δουλεύοντας για την αξία: Ανθεκτικότητα

Η ιστορία αναδεικνύει τη διαδικασία μάθησης από τις δυσκολίες και τα λάθη και την ανάπτυξη από αυτά μέσω της αξίας της ανθεκτικότητας. Θα μπορούσατε να βάλετε την ιστορία σε διαφορετικό πλαίσιο ή να την ωραιοποιήσετε περισσότερο.

“Η τρύπα στο δρόμο”

Περπατάω στο δρόμο.
υπάρχει μια βαθιά τρύπα στο πεζοδρόμιο.
πέφτω μέσα είμαι απελπισμένος.
δεν φταίω εγώ. χρειάζεται για πάντα για να βγεις.

περπατώ στον ίδιο δρόμο.
υπάρχει μια βαθιά τρύπα στο πεζοδρόμιο.
κάνω ότι δεν το βλέπω. ξαναπέφτω μέσα.
Δεν μπορώ να πιστέψω ότι είμαι ξανά στο ίδιο μέρος.
αλλά δεν φταίω εγώ. χρειάζεται ακόμα για πάντα για να βγεις.

Περπατάω στον ίδιο δρόμο και
υπάρχει μια βαθιά τρύπα στο πεζοδρόμιο.
το βλέπω.
Πέφτω πάλι μέσα... από συνήθεια.
Τα μάτια μου είναι ανοιχτά. Ξέρω πού βρίσκομαι.
Είναι δικό μου λάθος.
Βγαίνω αμέσως. –

Περπατώ στον ίδιο δρόμο.
Υπάρχει μια βαθιά τρύπα στο πεζοδρόμιο.
Το γυρίζω. –
Περπατώ σε έναν άλλο δρόμο.

Δουλεύοντας για την αξία: Ανθεκτικότητα

Η ανθεκτικότητα είναι επίσης εμφανής αξία σε αυτή την ιστορία. Ο κεντρικός χαρακτήρας δεν συμβιβάζεται με τη μοίρα της και χρησιμοποιεί αυτή τη δεξιότητα για να σώσει τη ζωή της.

Οι συμμετέχοντες μπορούν να μεταμορφώσουν τον μύθο ή να του δώσουν ένα διαφορετικό τέλος, καθώς η ανθεκτικότητα μπορεί να προέλθει από άλλους χαρακτήρες. Η βάση εδώ είναι η αθωότητα και πώς να το αποδείξουμε. Εάν οι συμμετέχοντες έχουν ζήσει καταστάσεις ευθραυστότητας, θα ταυτιστούν εύκολα με αυτήν την ιστορία και μπορούν να την ξαναγράψουν χρησιμοποιώντας την ιστορία ή ιστορίες από τη δική τους ζωή.

“Ο κόκορας του Μπαρσέλος”

Πριν από πολλά χρόνια, στη μικρή πόλη Barcelos της Πορτογαλλίας, έλαβε χώρα ένα αξιοσημείωτο γεγονός που θα θυμόμαστε για αιώνες. Η πόλη ήταν μια ήσυχη στάση για πολλούς προσκυνητές που ταξίδευαν στο Camino de Santiago, την ιερή διαδρομή που οδηγεί στον καθεδρικό ναό στο Santiago de Compostela, στην Ισπανία. Μεταξύ αυτών των προσκυνητών ήταν ένας ταπεινός άνδρας από τη Γαλικία, μια περιοχή στη βόρεια Ισπανία. Είχε ξεκινήσει το προσκύνημα για να εκπληρώσει ένα θρησκευτικό όρκο, όπως πολλοί πριν από αυτόν, και ήλπιζε να βρει καταφύγιο και ανάπαυση στον Μπαρσέλος.

Ωστόσο, κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην πόλη, ένα πολύτιμο ασήμι κλάπηκε από έναν πλούσιο γαιοκτήμονα. Η πόλη ήταν σε αναστάτωση και ο κόσμος ήταν αποφασισμένος να βρει τον ένοχο. Δυστυχώς, η υποψία έπεσε στον Γαλικιανό προσκυνητή. Ήταν ένας ξένος, άγνωστος στους ντόπιους, και στα μάτια τους, πιθανός ύποπτος. Χωρίς πολλά στοιχεία, αλλά με την επιθυμία τους να εξιχνιάσουν γρήγορα το έγκλημα, οι αρχές συνέλαβαν τον προσκυνητή. Ο άνδρας διαμαρτυρήθηκε για την αθωότητά του, αλλά οι εκκλήσεις του έπεσαν στο κενό. Οδηγήθηκε ενώπιον του δικαστή της πόλης, ένας άνθρωπος γνωστός για την αυστηρότητα και τις γρήγορες αποφάσεις του. Ο δικαστής, πρόθυμος να διατηρήσει την ειρήνη στην πόλη, καταδίκασε τον προσκυνητή σε θάνατο με απαγχονισμό, παρά την έλλειψη συγκεκριμένων αποδεικτικών στοιχείων. Οι κάτοικοι της πόλης, πεπεισμένοι ότι είχαν βρει τον κλέφτη, αρκέστηκαν σε αυτή την απόφαση και άρχισαν οι προετοιμασίες για την εκτέλεση.

Καθώς πλησίαζε η ημέρα της εκτέλεσής του, ο προσκυνητής γέμισε απόγνωση. Είχε έρθει στο Barcelos για ένα ιερό ταξίδι και τώρα αντιμετώπιζε το θάνατο για ένα έγκλημα που δεν διέπραξε. Σε μια τελευταία προσπάθεια να σώσει τη ζωή του, ζήτησε να δει τον δικαστή για τελευταία φορά. Παραδόξως, το αίτημά του έγινε δεκτό και τον μετέφεραν στο σπίτι του δικαστή, όπου γινόταν ένα συμβόσιο.

Ο κριτής παρέδιδε γλέντι με πολλούς φίλους του και η διάθεση ήταν γιορτινή.

Ο προσκυνητής, ακόμα αλυσοδεμένος και φρουρούμενος, οδηγήθηκε ενώπιον του δικαστή. Με απόγνωση στη φωνή του, παρακαλούσε για τη ζωή του. «Είμαι αθώος», είπε. «Δεν έχω κλέψει τίποτα. Ήρθα σε αυτή την πόλη μόνο για να εκπληρώσω το προσκύνημα μου στο Σαντιάγο. Σε παρακαλώ, πιστέψτε με.»

Ο δικαστής, ωστόσο, δεν συγκινήθηκε από τα λόγια του προσκυνητή. Είχε ήδη αποφασίσει. Τότε όμως, σε μια στιγμή θείας έμπνευσης, ο προσκυνητής έδειξε το τραπέζι όπου έτρωγαν ο δικαστής και οι καλεσμένοι του. Ένας μεγάλος ψητός κόκορας, χρυσαφί και τραγανός, καθόταν στο κέντρο του τραπεζιού, έτοιμος να σερβιριστεί.

Ο προσκυνητής μίλησε: «Είναι τόσο βέβαιο ότι είμαι αθώος όσο και ότι αυτός ο κόκορας θα λαλήσει πριν με κρεμάσουν».

Οι καλεσμένοι γέλασαν με τον ισχυρισμό του προσκυνητή. Ένας κόκορας που είχε ψηθεί και μαγειρευτεί δεν μπορούσε να λαλήσει. Ο δικαστής, αν και περίεργος, δεν πείστηκε. Διέταξε να προχωρήσει η εκτέλεση, αλλά, ενθουσιασμένος από τη δήλωση του προσκυνητή, αποφάσισε να καθυστερήσει ελαφρά τον απαγχονισμό. Ο προσκυνητής απομακρύνθηκε, αντιμετωπίζοντας ακόμη την επικείμενη μοίρα του.

Καθώς ο δήμιος ετοίμαζε την αγχόνη και οι κάτοικοι της πόλης συγκεντρώθηκαν για να παρακολουθήσουν, συνέβη κάτι εξαιρετικό. Πίσω στο συμπόσιο του δικαστή, τη στιγμή που ο κόκορας ήταν έτοιμος να σκαλιστεί, το πουλί, ως εκ θαύματος, σηκώθηκε όρθιο στην πιατέλα. Τα φτερά του, που είχαν αφαιρεθεί, έμοιαζαν να ξαναφυτρώνουν και ο κόκορας λάλησε δυνατά, γεμίζοντας το δωμάτιο με τον ήχο του.

Ο δικαστής και οι καλεσμένοι του έμειναν άναυδοι στη σιωπή. Το αδύνατο είχε συμβεί – ακριβώς όπως είχε προβλέψει ο προσκυνητής. Ο δικαστής και οι καλεσμένοι του έμειναν άναυδοι στη σιωπή. Το αδύνατο είχε συμβεί – ακριβώς όπως είχε προβλέψει ο προσκυνητής. Ο δικαστής, πλέον πεπεισμένος για την αθωότητα του άνδρα, διέταξε αμέσως τους φρουρούς του να σταματήσουν την εκτέλεση. Το κοράκι του κόκορα ήταν ένα θεϊκό σημάδι, ένα θαύμα που έσωσε τη ζωή του προσκυνητή

Ο δικαστής έτρεξε στον τόπο της εκτέλεσης, φτάνοντας ακριβώς στην ώρα του. Από ένα απίστευτο χτύπημα της μοίρας, ο κόμπος της θηλιάς δεν είχε σφίξει σωστά και ο προσκυνητής ήταν ακόμα ζωντανός. Η εκτέλεση σταμάτησε και ο Γαλικιανός προσκυνητής αφέθηκε ελεύθερος. Ευχαρίστησε τον Θεό και τον Άγιο Ιάκωβο που του χάρισε τη ζωή και συνέχισε το προσκύνημα, φτάνοντας τελικά στο Σαντιάγο ντε Κομποστέλα. Προς τιμήν αυτού του θαυματουργού γεγονότος, οι κάτοικοι του Barcelos δημιούργησαν ένα μνημείο στον κόκορα και τον προσκυνητή. Η ιστορία του Galo de Barcelos έγινε σύμβολο πίστης, δικαιοσύνης και θεϊκής παρέμβασης. Μέχρι σήμερα, ο κόκορας παραμένει ένα εμβληματικό σύμβολο της Πορτογαλίας, αντιπροσωπεύοντας την καλή τύχη και τον θρίαμβο της αλήθειας επί της αδικίας.

Δουλεύοντας για την αξία: Ανθεκτικότητα

Η ανθεκτικότητα μπορεί να συνδεθεί με την αμοιβαία βοήθεια, η οποία οδηγεί επίσης τον συντονιστή να εξερευνήσει αυτήν την αξία. Είναι μια παιδική ιστορία που είναι εύκολο να εξερευνηθεί, αλλά μπορεί να οδηγήσει σε βαθιά, ατομικά συναισθήματα. Ο λόγος που έφυγε από το σπίτι, ο διαφορετικός τρόπος που αντιμετωπίζει ο καθένας αυτή την πρόκληση και οι συνέπειες των πράξεών του. Ένας από τους χαρακτήρες μπορεί να εξερευνηθεί ως ο πιο ανθεκτικός και με αυτοπεποίθηση και τι μαθαίνουν οι άλλοι από αυτήν.

Στην επανεγγραφή, μπορεί να διερευνηθεί ο συμβολισμός του σπιτιού, η προσπάθεια, η δέσμευση και η επιτυχία.

“Τα τρία μικρά γουρουνάκια”

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν τρία γουρουνάκια που αποφάσισαν να αφήσουν το σπίτι της μητέρας τους και να φτιάξουν δικά τους σπίτια. Κάθε γουρούνι είχε τη δική του ιδέα για το τι είδους σπίτι θα ήταν καλύτερο.

Το πρώτο γουρουνάκι, που βιαζόταν, έχτισε το σπίτι του από άχυρο. Ήταν γρήγορο και εύκολο, αλλά όχι πολύ δυνατό. Το δεύτερο γουρουνάκι, θέλοντας λίγη περισσότερη ασφάλεια, έχτισε το σπίτι του από ξύλα. Χρειάστηκε λίγο περισσότερος χρόνος, αλλά και πάλι δεν ήταν πολύ ανθεκτικός. Το τρίτο γουρουνάκι, το πιο προσεκτικό από τα τρία, αποφάσισε να χτίσει το σπίτι του από τούβλα. Ήταν σκληρή δουλειά και πήρε πολύ χρόνο, αλλά ήξερε ότι θα ήταν δυνατή.

Μια μέρα ήρθε ένας μεγάλος κακός λύκος. Πεινούσε και έβλεπε τα γουρούνια σαν ένα εύκολο γεύμα. Πρώτα, πήγε στο αχυρόσπιτο. «Γουρουνάκι, γουρουνάκι, άσε με να μπω!» γρύλισε ο λύκος.

«Όχι από τις τρίχες στο πηγούνι μου!» απάντησε το πρώτο γουρούνι.

«Τότε θα φουσκώσω, θα φουσκώσω και θα γκρεμίσω το σπίτι σας!» είπε ο λύκος. Και το έκανε. Το αχυρένιο σπίτι δεν ταίριαζε με την ανάσα του λύκου και το πρώτο γουρούνι έτρεξε στο σπίτι του αδερφού του.

Ο λύκος ακολούθησε και χτύπησε την πόρτα του ραβδιού. «Γουρουνάκια, γουρουνάκια, άσε με να μπω!»

«Όχι από τις τρίχες στο πηγούνι μας!» απάντησαν τα δύο γουρούνια.

«Τότε θα φουσκώσω, θα φουσκώσω και θα γκρεμίσω το σπίτι σας!» Και για άλλη μια φορά, ο λύκος γκρέμισε το σπίτι και τα δύο γουρούνια έτρεξαν στο πλινθόκτιστο σπίτι του αδελφού τους.

Τώρα, ο λύκος απογοητευόταν. Χτύπησε το πλίνθινο σπίτι. «Γουρουνάκια, γουρουνάκια, άσε με να μπω!»

«Όχι από τις τρίχες στο πηγούνι μας!» φώναξαν και τα τρία γουρούνια. Ο λύκος βουρκώθηκε, και φούσκωσε, αλλά όσο δυνατά κι αν φύσηξε, το πλίνθινο σπίτι έμεινε σταθερό. Ο λύκος προσπάθησε ξανά και ξανά, αλλά δεν μπορούσε να γκρεμίσει το σπίτι.

Συνειδητοποιώντας ότι τον χτύπησαν, ο λύκος έφυγε και τα τρία γουρουνάκια ζούσαν ευτυχισμένα στο ασφαλές τους τούβλο σπίτι.

Δωρεάν Άδεια

Το προϊόν που αναπτύχθηκε εδώ ως μέρος του έργου Erasmus+ "Ιστορίες για ενδυνάμωση 2023-1-IT02-KA220-ADULT-000159380" αναπτύχθηκε με την υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τη γνώμη του συγγραφέα. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν είναι υπεύθυνη για το περιεχόμενο των εγγράφων

Η έκδοση αποκτά την άδεια Creative Commons Licence CC BY- NC SA.

Αυτή η άδεια σας επιτρέπει να διανέμετε, να αναμιγνύετε, να βελτιώνετε και να αξιοποιείτε το έργο, αλλά μόνο μη εμπορικά. Κατά τη χρήση του έργου καθώς και αποσπάσματα από αυτό πρέπει

1. Να αναφέρεται η πηγή και να δίνεται ένας σύνδεσμος προς την άδεια χρήσης και να αναφέρονται πιθανές αλλαγές. Τα πνευματικά δικαιώματα παραμένουν στους συντάκτες των εγγράφων.
2. Το έργο δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιηθεί για εμπορικούς σκοπούς.
3. Εάν ανασυνθέσετε, μετατρέψετε ή βασίσετε το έργο, οι συνεισφορές σας πρέπει να δημοσιευτούν με την ίδια άδεια με την αρχική.

Αρνηση

Χρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ωστόσο, οι απόψεις και οι απόψεις που εκφράζονται είναι μόνο του ή των συγγραφέων και δεν αντικατοπτρίζουν απαραίτητα εκείνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Ούτε η Ευρωπαϊκή Ένωση ούτε ο EACEA μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για αυτά.